

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.128 van 10 maart 2015
in de zaak A. 214.969/XIV-36.223**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 136.932 van 22 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest terecht op dat hij niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als

vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat de verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst daarbij onder meer op de eerdere vaststellingen dat eerste verzoekster een tweede, derde en vierde asielaanvraag indiende onder de Nigeriaanse nationaliteit, dat zij verklaart heeft te behoren tot een stam die niet voorkomt in Sierra Leone, dat zij verkeerdelijk stelt dat Freetown in het binnenland ligt en dat zij ook in Nederland een asielaanvraag indiende onder een andere naam maar eveneens onder de Nigeriaanse nationaliteit. Vervolgens sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest aan bij de beoordeling van de nieuwe documenten die de verzoekers hebben aangebracht voor de commissaris-generaal en besluit hij dat er geen enkele bewijswaarde aan kan worden verleend. Er wordt onder meer vastgesteld dat het merkwaardig is dat de verzoekers deze documenten niet eerder hebben aangebracht, terwijl zij verklaren dat zij ze reeds geruime tijd in bezit hadden en de nationaliteit van eerste verzoekster reeds herhaaldelijk in vraag werd gesteld en dat er reeds gedocumenteerde problemen waren van fraude en corruptie bij de Sierra Leoneanse ambassade in Brussel. De kritiek van de verzoekers dat de draagwijdte van artikel 57/6/2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ zou zijn miskend “door louter en alleen te verwijzen naar de vorige asielaanvragen van de verzoekende partijen” mist feitelijke grondslag. In de mate dat de verzoekers benadrukken dat de voorgelegde documenten effectief door de ambassade werden afgegeven en als officieel dienen te worden beschouwd, raakt hun uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt, oordeelt immers soeverein over de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken en het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het tweede middel gaan de verzoekers voorbij aan de concrete motivering in het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingen wel degelijk ingaat op de vrees voor genitale verminking bij een terugkeer naar Sierra Leone maar vaststelt dat zij, door geen correct beeld te bieden op haar nationaliteit of land van herkomst, verhinderen hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Daarnaast stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook vast dat de nationaliteit van de dochters van eerste

verzoeksters niet wordt aangetoond zodat haar bewering dat de nationaliteit van haar dochters vaststaat feitelijke grondslag mist. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts zeer summier hebben verwezen naar hun beweerde precaire gezinssituatie en dat zij geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 hebben aangevoerd. In de mate dat zij dit nu verder uitwerken in hun verzoekschrift strekkende tot cassatie en nieuwe stukken aanbrengen die niet werden voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft het dan ook in wezen een nieuw middel dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Ten overvloede kan nog worden herhaald dat in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat eerste verzoekster geen correct beeld biedt op haar nationaliteit of land van herkomst wat verhindert om de reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten en dat de nationaliteit van haar dochters niet wordt aangetoond. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams